

ACCIO

CIUTADANA

44

EDITORIAL

Francesc Layret

En els temps aquells, que avui esguardem en la llunyania i recordem com un pesombre, en què a la ciutat comptal, la barbàrie organitzada, fent cas omís de tota civilitat i humanitarisme, havia esdevingut llei i el crim més afrós volia ésser justícia, per obra i gràcia d'aquells dos personatges sinistres, de mala memòria, que es deien Arlegui i Martínez Anido, queia occit per les bales homicides del pistolerisme blanc, quan sortia de la porta de casa seva per a dirigir-se als seus quefers habituals, un home: Francesc Layret.

La vida exemplar i turmentada d'aquest home, tullit del cos, però de clara intel·ligència i d'esperit obert a totes les inquietuds, havia de tenir per força un final tràgic. La reacció enfollida no podia perdonar a Layret, la fermesa del seu caràcter, en resistir serenament totes les escomeses, coacions i amenaces de que era objecte, ni podia perdonar-li tampoc, la generositat dels ideals per ell sustentats, ideals d'amor i de justícia per l'humil i el desvalgut. I uns braços criminals, armats i dirigits per uns cervells més criminals encara, trobaren el camí, l'únic camí per a fer emmudir per sempre, la veu càlida, amb calor d'humanitat, de l'apòstol.

Peró aquella sang roenta i generosa, que va tenyir de roig viu els carrers de Barcelona, no es va perdre. Els postulats constants i el contacte directe amb les multituds que havia portat a terme amb tenacitat admirable Francesc Layret durant la seva vida política, escampant arreu les sanes doctrines de llibertat, germanor, equitat i justícia social, doctrines que eren carn de la seva carn i essència de la seva

ànima, abonaren abastament el terreny per a que la sang ofrenada pel martre, fos llevor idealista que fructifiqués rapidament, creant una consciència ciutadana, la qual, repudiant els procediments indignes d'aquells éssers abjectes i les institucions que toleraven i permetien les seves actuacions, fent possible l'adveniment d'un règim nou que enderrocant tota la podridura borbònica, posés els fonaments d'una nova societat basada en els principis liberals, justos i democràtics preconitzats pel lluitador caigut.

Perxò ara, la Catalunya retrobada, per mitjà del Parlament que es la representació genuina de la voluntat de la majoria dels catalans, en aprovar el projecte de llei assignant la quantitat de vint-i-cinc mil pessetes pro monument i institucions Francesc Layret, ret un merescut homenatge a la memòria d'aquest gran català que, per ésser-ho sabé agermanar en un sol els dos sentiments de patriota i d'home, propugnant ensems que per les llibertats colectives de Catalunya, per les llibertats individuals de tots els catalans, d'acord sempre amb l'ideari federalista d'aquell altre gran català que es digué Pi i Margall.

I en aquest homenatge fèrvid de l'esperit liberal de la Catalunya nova, no podia mancar-hi tampoc l'homenatge dels homes de la Lliga Catalana, en oposar unes reserves a l'aprovació del projecte de llei, puig que aquesta oposició acusaria encara més si no ho estés ja prou, la valúia del liberalisme i esquerrisme de Francesc Layret, per quan, ni després de mort han sapigut guardar-li el degut respecte, els sectaris de la Lliga Catalana.

SETMANARI DEL PARTIT R.F.N
DE LES COMARQUES GIRONINES

GIRONA
30 juny 1933

15 cts